

31. שר הפנים ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות בכל הנוגע לביצועו, ביצוע ותקנות לרבות תקנות בדבר —

- (1) סדרי הגשת תביעות לגימלאות;
- (2) דינים וחשבונות, הצהרות ותעודות שתובע הגימלה או מקבלה חייב להגיש לשם מניעת תשלומי יתר ותשלומי כפל;
- (3) הקמת קרן שמורה או סידורים כספיים אחרים שרשות חייבת לעשותם כדי להבטיח תשלום גימלאות.

32. סעיף 53 (ב) לפקודת העיריות⁸ — בטל.

ביטול

קיצבה של ראש רשות שחדל לכהן לפני תחילת החוק

33. (א) ראש הרשות שחדל לכהן לפני תחילת חוק זה, ולא שולמה לו קיצבה, ואילו חוק זה היה בתקפו אותה שעה היה זכאי לקיצבה, תשולם לו אותה קיצבה מיום תחילת חוק זה.

(ב) ראש רשות שחדל לכהן לפני תחילת חוק זה או שאיר של ראש רשות שנפטר לפני תחילת חוק זה, ושולמה לו קיצבה באישור שר הפנים לפני תחילת חוק זה, תשולם לו הקיצבה אחרי קבלת חוק זה כשיעורים שאושרו על ידי שר הפנים, או כשיעורים שהיה זכאי להם לפי חוק זה, לפי השיעור הגבוה יותר.

34. תחילתו של חוק זה מיום י"א בניסן תשי"ח (1 באפריל 1958).

תחילה

דוד בן-גוריון
ראש הממשלה

ישראל ברוך
שר הפנים

יצחק בן-צבי
נשיא המדינה

⁸ ע"ר 1934, חוס' 1 מס' 414, עמ' 1.

חוק הרשויות המקומיות (היטל סעד ונופש), תשי"ט—1959 *

הגדרות

1. (א) בחוק זה —

"מוסד" — מלון, בית אירוח, פנסיון, בית לינה וכיוצא באלה, בית הכראה, בית החלמה וכיוצא באלה, מסעדה, בית קפה, בר, מזנון, קנטינה וכיוצא באלה, לרבות מועדון לילה, מועדון קלפים, אולם משחקים וכיוצא באלה, אך למעט מועדון שאינו מתנהל לשם השגת רווחים;

"שירות" —

- (1) אכסון וכן אוכל ושתיה לצריכה במקום נתינתם;
- (2) במוסד שגובים בו דמי כניסה לשם קבלת אוכל ושתיה כאמור — גם רשות הכניסה למוסד;
- (3) רשות השימוש בציודו או במיתקניו של המוסד שאינם ציוד או מיתקן של ספורט;

⁹ נתקבל בכנסת ביום ב' באב תשי"ט (6 באוגוסט 1959); הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בהח' 370, תשי"ט, עמ' 133.

“רשות מקומית” – עירייה או מועצה מקומית;

“ראש רשות מקומית” – בעירייה – ראש העירייה, ובמועצה מקומית – יושב ראש המועצה.
(ב) נוכח שר הפנים, כי תחום רשות מקומית משמש בעונות מסוימות לנופש או להבראה, רשאי הוא להכריז על כך בצו, ומשעשה כן יהיה בתחום אותה רשות מקומית דין חדר או מקום לינה המשמשים לנופש או להבראה כדין מוסד.

2. רשות מקומית רשאית, בחוק עזר –

הטלת היטל

(1) להטיל על בעל מוסד שבתחומה לגבות ממקבלי שירותיו היטל שלא יעלה על 10% מן התמורה הניתנת בעד שירות במוסד, ועל 20% מהתמורה במועדון לילה, במועדון קלפים או באולם משחקים (להלן – היטל);

(2) לדרג את ההיטל בשיעורים שונים לפי סוגי המוסדות או דרגותיהם או לפי העונות שבהן ניתנים השירותים, או גם לפי זה וגם לפי זה.

3. קיבל בעל מוסד תמורה בעד שירות שעליו הוא חייב לגבות היטל, חייב הוא לשלם לרשות המקומית סכום השווה להיטל בין שגבה את ההיטל ממקבל השירות ובין שלא גבה אותו.

אחריות לגביית היטל

4. נקבע דירוג להיטל, תקבע הרשות המקומית דרגתו של כל מוסד באותו דירוג ותודיע לבעל המוסד על הדרגה וכל שינוי בה.

דירוג המוסד

5. בעל מוסד שדרגתו היא הנמוכה ביותר וכן בעל מוסד שעיקר עסקו הוא מכירת משק – אות קלים – אינו חייב בגביית היטל בעד שירות במוסד.

הדרגה הנמוכה פטורה מהיטל

6. הטילה רשות מקומית היטל, תקים על ידה לענין זה ועדת שומה (להלן – ועדת שומה) וועדת ערר (להלן – ועדת ערר) ותפרסם הודעה על הרכבן ועל מענן בדרך שהיא מפרסמת הודעה על הטלת ארנונותיה.

ועדת שומה וועדת ערר

7. ועדת שומה וועדת ערר תהיה כל אחת של שלושה.

הרכב הוועדות

8. מועצת הרשות המקומית תבחר בכל חברי ועדת השומה; אחד מהם יהיה חבר המועצה, ושנים לא יהיו חברי המועצה, מהם אחד לפחות שייבחר על פי המלצת ארגונים הנראים למועצה כמייצגים את בעלי המוסדות שבתחום הרשות המקומית או כל חלק מהם.

הרכב ועדת השומה

9. מועצת הרשות המקומית תבחר בשני חברים של ועדת הערר, מהם אחד לפחות שייבחר על פי המלצות ארגונים הנראים למועצה כמייצגים את בעלי המוסדות שבתחום הרשות המקומית או כל חלק מהם. שר הפנים ימנה את החבר השלישי בוועדת הערר, והוא ישמש יושב ראש בוועדה.

הרכב ועדת הערר

10. שני חברי הוועדה ובהם היושב ראש יהיו מנין חוקי בוועדת השומה ובוועדת הערר.

מנין חוקי

11. נתחלקו הדעות במושב שנים של ועדת שומה או של ועדת ערר, יבוא הענין לדיון במושב שלושה; לא היה רוב לשום דעה במושב שלושה – יכריע היושב ראש, בין שתי ההצעות הנמוכות ביותר, הן בדיון על שומה או קביעת היטל והן בדיון בקביעת דרגה או בשינויה.

הכרעת היושב ראש

12. ועדת השומה וועדת הערר יקבעו בעצמן את סדרי עבודתן ודיוניהן במידה שלא נקבעו בחוק זה או בתקנות.

סדרי הדיון

13. בעל מוסד שאינו מגיש למקבלי שירותיו חשבונות בכתב ואינו מנהל ספרי חשבונות בכלל או בצורה שנקבעה בתקנות, רשאית ועדת השומה לאמוד את היקף השירותים שהוא נותן והרשות המקומית תקבע את ההיטל לפי אותו אומדן.
14. הרואה עצמו נפגע על ידי אומדן ועדת השומה או על ידי תביעת רשות מקומית לתשלום היטל או על ידי קביעת הדרגה למוסד או על ידי שינויה, רשאי לערור לפני ועדת הערר בדרך ובמועד שנקבעו בחוק העזר.
15. (א) הערור והרשות המקומית רשאים לערער על החלטת ועדת הערר לפני בית המשפט המחוזי שבתחום שיפוטו נמצא תחום הרשות המקומית, ואין לערער על החלטת בית המשפט המחוזי בערעור כאמור אלא כרשות בית המשפט בנקודה משפטית בלבד.
(ב) הערעור יוגש לא יאוחר מהיום השלושים לאחר היום שבו נמסרה למערער הודעה על החלטת ועדת הערר.
16. שר המשפטים יקבע בתקנות את דרכי הגשתו של ערעור לפי חוק זה ואת סדרי הדין בו.
17. הגשת ערעור לפי חוק זה אינה מעכבת את גביית אותו חלק מההיטל שאין עליו ערעור.
18. מקבל שירות במוסד חייב לשלם לבעל המוסד בשעת התשלום של תמורת השירות, סכום השווה להיטל שבעל המוסד חייב לגבות עקב השירות, והוא על אף האמור בכל חוק הדין בפיקוח על המחירים; בחוק עזר לפי חוק זה מתור לקבוע הוראות נוספות בדבר גביית הסכום ממקבל השירות ובדבר מתן אישור על קבלתו.
19. (א) בעל מוסד ישלם לרשות המקומית בסוף כל חודש את כל סכומי ההיטל שנתחייב בגבייתם במשך החודש; אולם אם נוכח ראש הרשות המקומית שקיימת סכנה של סיכול גביית הסכומים שנגבו על ידי בעל המוסד או שנתחייב בגבייתם, אם לא ישלם מיד לרשות המקומית, רשאי הוא לדרוש בכתב מבעל המוסד לשלם לה תוך 48 שעות ממסירת הדרישה את כל סכומי ההיטל שנתחייב בגבייתם עד למסירת הדרישה ושטרם שילם לה, ובעל המוסד חייב לקיים דרישה זו.
(ב) רשות מקומית רשאית לקבוע בחוק עזר מועדים ארוכים יותר לתשלום ההיטל.
20. לא שולם ההיטל תוך שלושים יום מתום המועד שנקבע לתשלומו לסי סעיף 19, חייב בעל המוסד לשלם, נוסף על ההיטל, קנס בשיעור של 2% לכל חודש של פיגור; ובלבד שסך כל הקנס לא יעלה על 24% מהסכום שבפיגור; אולם אם הוגש ערר או ערעור בדבר ההיטל, יחליטו ועדת הערר או בית המשפט, הכל לפי הענין, אם ובאיזה שיעור ישולם הקנס, ומשהחליטו שישולם קנס יקבעו את המועד שהחל ממנו חלה חובת תשלום הקנס שלא יהיה מאוחר מיום מתן ההחלטה בערר או בערעור, הכל לפי הענין.
21. במידה שאין עוד ערר או ערעור על האומדן או על קביעת ההיטל, רשאית הרשות המקומית, על פי תעודה של ראש הרשות, לגבות את ההיטל, לרבות קנס הפיגורים שנתווסף עליו, בדרך שמוציאים לפועל פסק דין של בית משפט השלום.
22. על אף האמור בחוק זה לא ישתלם היטל לפיו בקשר לשירות שעליו משתלם לרשות המקומית היטל עיבוגים לפי כל חיקוק.

23. מקום שבחוק זה או בתקנה או חוק עזר על פיו מוטלת חובה על בעל המוסד, ובעל המוסד אינו ניתן לזיהוי או שאין למצאו, חייב באותה חובה גם כל מי שמגהל בפועל את המוסד או שאחראי לניהולו או מי שמקבל במישרין את ההכנסות מן המוסד, כולן או מקצתן, וכל סעד שניתן לבעל המוסד בקשר להטלת חובה זו ניתן גם להם.
24. שר הפנים רשאי, בצו, לפטור מהוראות חוק זה או חוקי העזר שניתנו על פיו, מכולן או ממקצתן, סוגים של מוסדות או סוגים של מקבלי שירותים בניסבות המצדיקות זאת לדעתו, ומותר לסייג פטור מהיטל בסייגים ובהנאים הנראים לשר הפנים, לרבות קביעת אחוז או שיעור נמוכים יותר.
25. הרשות המקומית חייבת להקדיש את ההיטל למטרות סעד בתחומיה.
26. על חוקי עזר לפי חוק זה יחולו בעירייה הוראות סעיף 99 לפקודת העיריות, 1934¹, ובמועצה מקומית הוראות סעיף 9 לפקודת המועצות המקומיות, 1941².
27. פסקה 22 לסעיף 98 לפקודת עיריות, 1934 – בטלה, וכל חוק עזר שהיה בתקפו ערב תחילתו של חוק זה מכוח הפסקה האמורה, רואים אותו מיום תחילתו של חוק זה כאילו הותקן על פי חוק זה ביום תחילתו, אולם תקפו של חוק עזר כאמור יפקע כתום שנה אחת מיום תחילתו של חוק זה, אם לא נתבטל או נשתנה על ידי חוק עזר לפי חוק זה לפני אותו מועד.
28. שר הפנים ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות בכל הנוגע לביצועו.

חובת בעל המוסד

פטור מטעם שר הפנים

יעוד כספי ההיטל

הוראות נוספות בדבר חוקי העזר

ביטול והוראות מעבר

ביצוע ותקנות

ישראל בר-יהודה
שר הפנים

דוד בן-גוריון
ראש הממשלה

יצחק בן-צבי
נשיא המדינה

1 ע"ר 1934, תוס' 1 מס' 414, עמ' 1.
2 ע"ר 1941, תוס' 1 מס' 1154, עמ' 119.

חוק לתיקון פקודת העיריות (מס' 16), תשי"ט-1959 *

1. האמור בסעיף 80 לפקודת העיריות, 1934¹ (להלן – הפקודה), יסומן כסעיף קטן (1) ואחריו יבוא סעיף קטן זה:
- (2) "שר הפנים רשאי, בצו –
- (א) לקבוע לכל העיריות בדרך כלל סוגים של העברות כספים מסעיף הוצאה בתקציב למשנהו שבאותו פרק, ללא אישור הממונה על המחוז;
- (ב) להגביל לעירייה פלונית, בשים לב לגודל התקציב בלבד, את גובה הסכום שהמועצה רשאית להעביר ללא אישור הממונה על המחוז מסעיף הוצאה שבאחד מפרקי התקציב לסעיף הוצאה אחר שבאותו פרק."

* נחקבל בכנסת ביום ב' באב תשי"ט (6 באוגוסט 1959); הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בה"ח 387, תשי"ט, עמ' 256.

1 ע"ר 1934, תוס' 1 מס' 414, עמ' 1.